

PRAVDA TĚ OSVOBODÍ

VERUM

Courtney Coleová

COU
BOO

Verum

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Courtney Coleová
Verum – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

VERUM

Courtney Coleová

Verum:

lat.,

subst.: pravda

adv.: po pravdě

Natashe.

*Protože ve mě vždycky věříš,
dokonce i když si nevěřím sama.*

PŘEDMLUVA

Milý čtenáři,
Dante ve svém *Pekle* napsal:
„Neboj se; náš osud nám nemůže nikdo vzít; je to dar.“

Dante lhal.

Na svém osudu musíme pracovat.
Musíme za něj zaplatit.
Slzami.
Krví.
Vším, co máme.

A až na samotném konci,
na úplném konci,
zjistíme, jestli to stálo za to.

PROLOG

„Uvidíme se později, Cal. Jsi si jistá, že vážně nechceš jet se mnou?“

Vzhlédnu od toho, co právě dělám, a uvidím bráchu ve dveřích salónu.

„Jsem si naprosto jistá,“ odpovím rychle. „Potřebuju být chvíli sama. Jděte s tím tvým kamarádem sami.“

„Musel to odříct,“ zabručí Finn. „Takže jsem asi zůstal na ocet. Fakt nechceš jet se mnou?“

V duchu zasténám, protože nejsem zrovna fanynka Quid Pro Quo, jenomže Finn se na tenhle koncert těšil celé měsíce. Takže ho prostě nemůžu odmítnout.

Ale pak do místnosti vejde máma a zachrání mě.

„Já pojedu,“ nabídne se a Finn zajásá.

„Paráda!“ Ohlédne se na mě. „Propásla jsi životní příležitost, Cal. Padáme odsud.“

Nemůžu si pomoci, abych se neusmála, když odchází. Protože tahle maličkost udělala Finnovi takovou radost, i když by většina kluků nikdy s vlastní mámou na koncert nešla. Jenomže Finn není jako většina kluků.

Svalím se do křesla u okna, opřu si hlavu o sklo a sleduju, jak zadní světla auta mizí pryč.

Můj milý Finn.

Obzvlášť teď, po tom, co mi řekl Dare... po jeho doznání, svého brácha potřebuju.

Finn a já nesmíme být rozděleni. Teď to vím líp než kdy předtím. Musíme jeden druhého chránit. Musíme udržovat jeden druhého při smyslech.

Zvednu telefon.

Máma to musí vědět, a až se s Finnem vrátí domů, už na to bude pozdě, takže to nemůže počkat.

Jenomže máma to teď nechce vůbec slyšet. A pak vykřikne. Hlasitě a ostře a přímo mně do ucha.

„Mami?“ zeptám se a páteř mi svými mrazivými prsty sevře hrůza.

Žádná odpověď.

„Mami!“ zaječím už v naprostém zděšení.

Ale pořád se mi nedostává žádné odpovědi.

Všechno se kolem mě zatočí, obrazy a pachy a zvuky, a já v tom okamžiku vím, že už mi ani nikdy neodpoví. Ve své mysli vidím její tvář a ta je krvavá a potlučená.

Nemůžu dýchat, a jak vybíhám na verandu a dívám se na kouř stoupající ve zkroucených chomáčích k noční obloze jen o kousek níž po silnici od našeho domu, v srdci cítím, že je navždycky pryč.

Vím to, když se s telefonem sevřeným v ruce sesypu na schodech před domem.

Vím to, když mě v prudkých vlnách přemáhá nevolnost a točí se se mnou celý svět.

Vím to, když po trávníku přichází Dare s čelem od krve.

Vím to, když se zastaví přede mnou, potlučený a odřený.

„Callo, jsi v pořádku?“ zašeptá a položí mi ruku na rameno.

Prsty má taky celé od krve.

„Jsi v pořádku?“ opakuje svoji otázku.

Nějak se mi podaří pohnout hlavou, vzhlédnout k tomu muži, kterého miluji, kterého nenávidím, kterého se bojím. Přes to všechno, přes všechnu tu krev a kouř se dokážu soustředit jenom na jednu jedinou věc.

Na jednu jedinou otázku.

„Proč jsi tady?“ zeptám se ho hystericky. „Vůbec to nedává smysl.“

„Ty víš, proč jsem tady, Cal.“ Z čela mu skane kapka krve.

Vím to?

Najednou jako bych nevěděla vůbec nic.

Nic už mi nedává smysl.

Moje myšlenky jsou jako hromádka střepů.

„Kde je Finn?“ vysloví moje rty.

Dare se na mě dívá a jeho pohled je ostražitý a naléhavý.

„Musíme zavolat záchranku.“

Jsem jako zamrzlá, a tak Dare chňapne po mém telefonu a vyťuká číslo.

Když mluví s dispečerem záchranné služby, jeho hlas se ztrácí v noční tmě, ale jedna věta prorazí mlhu v mém vědomí.

„Stala se dopravní nehoda.“

Počkám, až dotelefonuje, počkám, než položí mobil a zadívá se na mě, a pak teprve promluví.

„Opravdu?“ zeptám se ho tenkým, křehkým a roztřeseným hlasem. „Opravdu to byla nehoda?“

Dare zavře oči.

1

Všechno se děje ve zpomaleném pohybu.

Vlny, Dareovy promlouvající rty, jeho slova. Zírám na něj, na tmavé strniště, které mu roste na čelisti, na to, jak polyká. Na to, jak mě probodávají jeho temné oči, jak mě drží a jak mě děsí.

„Zbývá ti ještě jedna otázka, Callo,“ připomíná mi. „Polož mi ji.“

Hlavou mi v rozmazaných skvrnách a útržcích zavíří celý poslední rok. Dare tady celou tu dobu byl. Byl tady se mnou, držel mě, miloval mě.

Nebo snad ne?

Rty se mi chvějí, jak se pokouším jimi pohnout.

„Proč jsi tady ten večer byl?“ zeptám se nakonec a pečlivě při tom vybírám slova. „Neměl jsi tady být. Ale i přesto jsi tu byl.“

Dare mi na otázku odpoví další otázkou a obezřetně mě při tom pozoruje.

„Který večer myslíš, Callo?“

Zírám na něj, neschopná slova.

„Ty víš, který večer. *Ten večer*. Ten večer, kdy umřel můj brácha.“

V Dareově pohledu něco zakolísá, ale nakonec se udrží.

„Už si na to vzpomínáš? Vzpomínáš si na to, jak jsem byl krvavý?“

V tu chvíli v šoku pomalu kroutím hlavou ze strany na stranu. Ne proto, že bych si na to nevzpomínala, ale proto, že si vzpomenout nechci.

„Byla tam spousta krve,“ odpovím a myslím na to, jak Dareovi stékala po spánku a skapávala mu na triko. Dě-lala mu na něm karmínové skvrny a rozlévala se v děsivé louži na jeho hrudi. „Nevěděla jsem, jestli je tvoje, nebo... Finnova.“

A na jednu kratičkou vteřinu jsem tehdy zapomněla, že se mi předtím Dare k něčemu přiznal.

Zapomněla jsem, že jsem z něj kvůli tomu měla hrůzu.

Protože uprostřed vši té krve jsem neviděla nic jiného než svůj strach, že o něj přijdu. Nemohla jsem si pomoci, i přesto jsem ho pořád milovala.

„Držel jsi mě.“ Chvějí se mi rty. „Když jsem se propadala. Držel jsi mě, když jsem čekala... na Finna.“

Čekala jsem, až mi Finn zavolá.

Čekala jsem a čekala a čekala.

Temnotou zahoukaly sirény a já jsem chodila po pokoji sem a tam.

Finn nezavolal.

Dare přikývne. „Vždycky jsem tě držel, Cal.“

„Když přišel můj táta a řekl mi, že... když mi řekl o Finnovi, všechno ostatní pro mě přestalo existovat,“ vzpomínám si a dívám se přitom na oceán. *Bože, proč ve mně oceán vyvolává pocit, že jsem tak nepatrná?* „Na ničem jiném mi ne-

záleželo. Na ničem kromě něj. Přestal jsi pro mě existovat, Dare.“

Pravda je tvrdá.

Pravda zraňuje.

Vyložím ji tady na světlo jako otevřenou ránu, jako syrové maso, jako krev.

Dare zavře oči, svoje blýskavé černé oči.

„Já vím,“ odpoví něžně. „Nepamatovala sis mě. Celé měsíce sis mě vůbec nepamatovala.“

Víme to. Oba to víme. Proto jsme taky tady, proto tady stojíme na kraji oceánu a pokoušíme se oživit moji paměť. Moc dlouho už je venku na moři, vzdálená ode mě, ztracená ve vlnách.

Teď po ní chňapnu dychtivými prsty ve snaze získat zpátky všechny svoje vzpomínky. Jenomže ony jsou zarputilé. Nehodlají se vrátit všechny.

Jedna ale přichází.

Pálí mě v očích, když svůj pohled upírám na Darea.

„Něco jsi mi přiznal. Vyděsilo mě to.“

Dare má ztěžklá a stažená víčka, nejspíš pod tíhou viny. Přikývne. Jediným krátkým a odměřeným pohybem.

„Pamatuješ si, co jsem ti řekl?“

Odmlčí se, upřeně se na mě zadívá, spaluje mě svým pohledem.

Probírám se svými vzpomínkami, rychle, rychle, ještě rychleji... ale skončím s prázdnýma rukama. Zůstane mi jenom jakýsi pocit.

Zděšení.

Dare ho zahlédne v mých očích a odvrátí pohled.

„Pokoušel jsem se ti to říct, Cal,“ řekne téměř prosebně.
„Ty jsi to jenom nechápala.“

Jeho hlas se odmlčí a mně jako by úplně přestalo tlouct srdce.

„Co jsem nechápala?“ zeptám se nakvašeně. *Prostě mi to řekni.*

Dare teď nakloní hlavu do strany.

„Není tak těžké to pochopit,“ prohlásí jednoduše. „Když si vzpomeneš na všechno, co jsem ti řekl. Zkusíš to?“

Otupěle na něj zírám. „Už jsem se o to pokoušela. Jenomže... nic tam není, Dare.“

O malilinkatý kousek svěsí hlavu, téměř neznatelně, ale já si toho všimnu. Nemá se mnou trpělivost. Je zklamaný.

Zavrtí hlavou. „*Je to tam, Callo.* Prostě se uvolni. Vráti se to. Ale měla bys vědět, že nejsi v bezpečí. Musíš mi věřit.“

„Přijel jsi sem kvůli mně,“ řeknu mu. „To si pamatuju. Celou dobu jsi tu byl kvůli mně.“

Dare zakroučí hlavou. „Ne. To není pravda. Přijel jsem sem z nějakého důvodu, ale ten důvod se pak změnil a *byla jsi to ty.* Přísahám na život své matky.“

„Tvoje matka je po smrti,“ upozorním ho ostře. „Stejně jako ta moje. A teď ti mám prostě začít věřit?“

Dare si povzdechne a ten zvuk je ochraptělý a zlomený. Pokusí se mě vzít za ruku, ale já se mu vytrhnu. Nenechám ho, aby na mě sahal. Teď už ne.

„Nechápeš to,“ prohlásí tiše.

Upřeně se na něj zadívám. „Ne, to nechápu.“ *A ty nemáš nejmenší tušení, jaký je to pocit.*

„Ale pochopíš to,“ odpoví vyčerpaně. „Přisahám Bohu, že to pochopíš.“

V hrdle se mi udělá knedlík a mořský vánek mi čechrá vlasy. Zhluboka se nadechnu a nasaju jeho čistou vůni.

„Miloval jsi mě někdy vůbec?“ zeptám se a ta slova mě dusí, protože i přes to všechno, co se stalo, je to teď pro mě ta nejdůležitější věc na celém světě.

Dareovou tváří prokmitne bolest, opravdová bolest, a já se pokouším připravit na jeho reakci.

Ne.

Ne.

Ne.

Neubližuj mi.

„Samozřejmě že ano,“ odpoví rychle a pevně. „A pořád tě miluju. Právě teď.“

Dívá se na mě tak prosebně a já mu tolik chci věřit. Chci poslouchat tahle slova a přitisknout si je pevně k srdci a chovat je tam ve zlaté kleci.

Jenomže Dare mluví dál: „Nejsi v bezpečí, Callo. Musíš se mnou teď odjet. Je tu něco, co potřebuješ vědět.“

Zůstanu jako přimrzlá, paralyzovaná situací. Odjet s ním do Whitley? S člověkem, o kterém už si ani nejsem jistá, jestli ho vůbec znám, *s člověkem, o kterém si myslím, že bych se ho měla bát?* Pohltní mě zmatek a nic už mi nepřipadá skutečné.

Nic až na dvě věci.

Musím přiznat, že to nebezpečí *doopravdy* cítím. Skřípe kolem mě, je všude okolo. Přišlo si pro mě. Jenom netuším proč.

Nejsi v bezpečí, Callo.

A pak samozřejmě Dare. Je tady, je skutečný a já ho z celého srdce miluju.

Jenomže.

Nemůžu mu věřit.

Nemůžu věřit vůbec ničemu.

„Nevím, co mám dělat,“ zašeptám roztřeseně. „Chci tě nenávidět, Dare, kvůli tomu, že jsi mi lhal. Ale nedokážu to.“ Jsem příliš zmatená a Dare je moje kotva.

Chytí mě za ruku a přitáhne si mě k sobě, nenechá se odradit mým vzdorem a já úplně ochabnu.

Protože obklopená jeho vůní, teplem a silou zjistím, že tohle je místo, kam patřím. Jak bych o tom mohla pochybovat?

„Tvoje místo je tady a nikde jinde. Se mnou,“ řekne mi a jeho rty se mi přitom pohybují ve vlasech. „*Nemůžeš mě nenávidět, Callo.* To nemůžeš. Nelhal jsem ti. Pokoušel jsem se ti to říct.“

V jeho hlase zaznívají obavy, možná dokonce zděšení, které se mě dotýká na nějakém citlivém místě, někde hluboko, kde chráním svoji lásku k němu. Na tom místě, kde bývalo moje srdce, dokud nebylo takhle zlomené.

„Jsi můj osobní antikrist,“ zašeptám mu do trika. Dare mě horečně hladí dlaněmi po vlasech, přejíždí mi prsty po zádech a tiskne si mě blíž k sobě. „Proč mi to všechno nemůžeš prostě říct teď?“

„Protože nemůžu,“ zasípe. „Protože je to hrozně složitá věc, a pokud by sis to nepřebrala v hlavě sama, došla bys k závěru, že jsem netvor. Miluju tě, Callo. *Ochráním tě.* Musíš mi jenom věřit.“

V tu chvíli se mu vyškubnu, seberu odvalu a sílu. „Věřit ti? To si ze mě snad děláš legraci.“

Darea to překvapí a já celá zdrcená vyběhnu přes pláž, nohy se mi boří do vlhkého písku a vítr mi cuchá vlasy.

Miluju ho, víc než cokoli na světě, ale věřit mu nemůžu. Jediný člověk, kterému jsem kdy mohla plně důvěřovat, je mrtvý.

Potřebuju svého bráchu.

Potřebuju Finna.

Běžím ze všech sil po stezce nahoru, do našeho domu a do bratrova pokoje v patře.

Vypadá to tu přesně tak, jak to tady zanechal.

Hned za dveřmi se svezu do dřepu.

Stěny jako by se na mě začaly sypat, všechny čtyři i se stropem se ke mně přibližují, polykají mě, drtí mě. Přikryju si uši a houpu se na patách sem a tam, protože uprostřed tohohle všeho pořád ještě slyším bráchův hlas.

*Bude to v pořádku. Bude to v pořádku. Bude to v pořádku.
Bude to v pořádku.*

Nesmím dál slyšet hlasy.

Ani ten Finnův.

Nesmím.

Nesmím.

Nejsem šílená, proboha.

Jsem zahlcená Dareovým lhaním, svým vlastním strachem... a tou neoddiskutovatelnou skutečností, že jsem tak strašně, strašně křehká.

„Její spojení s realitou je hodně slabé.“

Tohle zamumlání prořízne moji paniku.

Zastavím se, úplně se přestanu hýbat, dokonce ani nedýchám. Šepot přichází z opačné strany pokoje.

„Ne, to nechci udělat. Zatím ještě ne.“ Tenhle hlas je syčivý a neústupný a prostě nemůže být skutečný. To není možné. Jsem jako přimražená, jak mě ten hlas obklopuje, jak mi realita prokluzuje mezi prsty.

„Musíme to udělat. Ona by to takhle nechtěla.“

Zmateně zírám na dřevěnou podlahu, na její kresbu.

Opravdu se tohle děje?

Nebo si se mnou zase jenom zahrává moje vlastní mysl?

Ztěžka polknu a roztřeseně se nadechnu.

„Cokoli by ji teď mohlo zase vrhnout zpátky,“ namítne ten známý hlas, opatrný, hluboký a povědomý. Ale to přece nemůže být on. To prostě není možné.

Ale i přesto se do toho zvuku chci zachumlat, chci se v něm schovat, utéct do něj.

Jenomže nemůžu.

Protože odpověď přichází okamžitě.

„Proto s ní musíme nakládat opatrně.“

Nakládat se mnou?

Dveře se otevřou a já uvidím, jak se nade mnou sklánějí tři stíny.

Můj táta.

Dare.

A někdo, komu nevidím do tváře, neurčitá bezejmenná postava skrývající se ve stínu. Snažím se zaostřit, abych zjistila, jestli je to on, přestože v srdci vím, že to nemůže být Finn.

Není to možné.

Couvám dozadu, dokud se páteří nepřitisknu až na bráchovu postel. Jsem plachá srna a oni jsou lovci na honu. Jsem jejich kořistí, protože jsem v nebezpečí a nevím proč.

Ale oni to vědí.

„Callo,“ osloví mě táta vlídně a konejšivě. „Jsi v pořádku. *Jsi v pořádku*. Ale potřebuju, abys mi teď věřila.“

Obličej má vážný a bledý. Podívám se na Darea a všimnu si, že má ruce zaťaté v pěsti a úplně bílé kloubky. Vzduch v místnosti je teď plný napětí a nebezpečí a já si uvědomuju, že sotva dýchám.

Snažím se sebrat síly.

Protože hluboko v břiše cítím, že nemůžu věřit vůbec nikomu.

Pevně zavřu oči a přitisknu obličej do Finnovy peřiny. Přes zmuchlanou látku slyším slova. Cítím Dareovu ruku na mém rameni. Cítím, jak se vibrace jeho hlubokého hlasu ozývají v mé hrudi.

A potom ucítím jeho nepřítomnost.

Otevřu oči.

Pokoj je prázdný.

Vzdali to.

Ať už mi chtěli říct cokoli, teď jsem před tím v bezpečí.

Protože nyní jsem o samotě.

Pomaloučku se postavím na roztřesené nohy a dojdu k Finnovu nočnímu stolku. Zvednu z něj jeho medailon se svatým Michaellem a pověším si ho na krk.

Stisknu ho v prstech, rychle šeptám modlitbu a každé slovo se mi zadržává na rtech.

Svatý Michaeli, archanděli, opatruj nás v boji. Proti zlobě a úkladům ďáblovým budiž nám ochranou. Přikážíš jemu Bůh, pokorně prosíme, a ty, kníže vojska nebeského, uvrhni Satana a jiné duchy zlé, kteří ke zkáze duší světem obcházejí, božskou mocí do propasti pekelné. Amen.

Zopakuju modlitbu třikrát za sebou, pro jistotu.

Jsem chráněná.

Jsem chráněná.

Jsem chráněná.

Teď jsem v bezpečí. Mám na krku Finnův medailon. Jsem v bezpečí.

Právě se celá roztřesená s úlevou nadechuju, když se dveře skřípavě otevřou a já se znovu ocitám tváří v tvář svému šílenství.

Očima vyplašeně kmitnu nahoru a uvidím nemožné.

Finna.

Mého mrtvého bráchu.

Jak stojí ve dveřích svého pokoje.

2

„Jsi v pořádku,“ vyhrkne rychle Finn s očima upřenýma do mých, těmi rty, které měly být mrtvé. Vidí, jak panikařím, vidí, jak jsem vyděšená. Protože mě zná ze všech nejlíp.

Rychle přejde přes místnost, klekne si vedle mě a svýma studenýma rukama chytí moje.

Svatý Michaeli, archanděli, opatruj nás v boji.

Nemůže to být on. A přece, když se dívám na Finnovy bílé prsty, na tu bledou pihu, kterou má na prostředním kloubku, vím, že je to on. Musí to být on. Zním tu pihu, znám tyhle ruce.

„Finne,“ dostanu ze sebe šeptem.

Finn přikývne. A je teplý. Celá zmatená mu přejeďu rukou po prsou, abych zjistila to, co potřebuju vědět. Skrz tenký hrudní koš ucítím tlukot jeho srdce, silný a opravdový.

Bum-bum.

Bum-bum.

Bum-bum.

Ne. Tohle nemůže být pravda.

„Je,“ přikývne znovu Finn a mně dojde, že jsem promluvila nahlas.

Proti zlobě a úkladům ďáblovým budiž nám ochranou.

„Zešilela jsem?“ zeptám se ochable. Veškeré pocity se mi z těla odplavily. Jsem úplně otupělá. Jsem jako kus dřeva. Jako houba, která nemá žádné vlastní pocity a která tak dlouho vstřebávala tohle šílenství, až je teď sama šílená. To je jediná možná odpověď.

Finnova štíhlá ruka se mi natáhne za záda, obejmeme mě kolem ramen a já zůstanu bezvládně opřená o jeho hrud' a pořád tisknu ucho k jeho srdci, abych měla jistotu.

Bum-bum.

Bum-bum.

Bum-bum.

„Tohle není možné.“

Ta slova s těží zašeptám. Tři slova. Šest neskutečných slabik.

„V tuhle chvíli nemůžeš věřit svojí myslí, Cal,“ řekne mi Finn vážně. Jeho bleděmodré oči jsou tak zářivé, tak jasné, tak důvěrně známé. „Takže místo toho budeš muset věřit mně.“

Budu. On je ten jediný.

A ví to.

Jenomže...

Tohle není realita. Realita je rozmlácené červené auto a bílý náhrobek. *Dobrou noc, milý Finne.*

Ten den svítilo slunce a létaly vážky. Byl tam hřbitov a byly tam slzy.

Přikaziš jemu Bůh, pokorně prosíme, a ty, kníže vojska nebeského, uvrhni Satana...

„Jak by to mohla být pravda?“ zeptám se rozechvěle, ze strachu tomu uvěřit, ze strachu vůbec doufat.

Finn na chvíli odvrátí pohled s rukou pořád omotanou kolem mojí.

... a jiné duchy zlé, kteří ke zkáze duší světem obcházejí, božskou mocí do propasti pekelné. Amen.

„Protože prostě je,“ odpoví rozhodně. „Nemůžu ti to říct. Musíš k tomu dojít sama. Ale jednou dojdeš k tomu, Callo. Dočkáš se.“

Panebože, a jsme zase zpátky u toho „nemůžu ti to říct, protože by tě to zlikvidovalo“.

Vydechnu.

Zůstanu bez dechu.

Tohle celé znova nezvládnou.

Tohle ne.

Je to na mě moc.

Finn vidí můj výraz a zachytí mě, když se na něj svezu, celá ochablá a utahaná. *Vždycky mě chytí.*

„Tvoje mysl je úžasná věc,“ ujišťuje mě. „Je to dar, a ne žádné prokletí.“

Zná mě tak dobře. Poznal na mně, na co myslím.

„Jsi skutečný?“ zeptám se ho šeptem a zavírají se mi při tom oči.

Finn se usměje.

To je ta poslední věc, kterou spatřím.

Pak nastane úžasná, blažená černá tma.

Děkuju ti, svatý Michaeli.

Když se znovu probudím, už je tma. Místnost je ztemnělá, ale i tak si rychle uvědomím, že už nejsem ve Finnově pokoji. Ležím v jiné posteli, oblečená v pyžamu a ruku mám ovázanou čistými obvazy.

Zírám do stropu, na stěny, do stínů a pak se podívám na postavu sedící vedle postele skrytou v temnotě.

„Finne?“ zeptám se tiše, protože čekám, že to je můj brácha.

Nečekám ten hlas, který mi odpoví.

„Lilie Callo.“

Dare.

Samozřejmě. Finn tady být nemůže, protože Finn je mrtvý.

Polknu, když se Dare nahne blíž ke mně, když na hranu jeho čelisti dopadne měsíční světlo a zalesknou se mu oči.

„Jsi skutečný?“

Mluvím šeptem.

Dare mi věnuje svůj vyzývavý úsměv.

„Jsem tady s tebou, nebo snad ne?“ odpoví tiše.

„To už v poslední době nemusí vůbec nic znamenat.“
Hlas mám tenoučký. „Už toho moc nevydržím, Dare. Vůbec ničemu nerozumím.“

„Zklamal jsem tě.“ Dare vstane ze židle a s vážným a zmučeným obličejem si klekne vedle mě. „Zklamal jsem tě. Ale napravím to.“

„Jak?“ zeptám se šeptem a pomyslím si, že to ani nechci vědět. „Čím jsi mě zklamal? Co jsi mi udělal?“

Nemůžu.

Nemůžu to vědět.

Nemůžu to vědět, protože by mě to mohlo zabít.

Moje mysl je jako seschlý dutý rákos, do kterého fouká vítr a odfukuje ho po kouscích pryč. Chci se za těmi kousky vrhnout, ale nejde to.

Mou ruku drží Dare.

Jeho prsty se třesou a já najednou vím, co musím udělat.

Musím se odříznout od muže, kterého miluju.

Musím to udělat.

Musím.

Musím.

Protože jinak už to nezvládnu.

Moje mysl je pružná, ale teď už by se přetrhla.

„Udělal jsem strašlivou věc,“ přizná mi a každé jeho slovo zní staccatem. „Nečekám od tebe, že bys mi to odpustila. Ale napravím to. A abych to mohl udělat, potřebuju tvoji pomoc. Musíš mi pomoci, Callo. Pomoci mi, abych tě zachránil.“

Zachraň mě, a já zachráním tebe.

Nebo ne?

Cítím... cítím... cítím.

Cítím vlnu dějá vu. Cítím vlnu emocí, vlnu pocitů, věcí, které bych měla vědět, a nevím.

„Co jsi udělal?“ zeptám se ho skrz rozlámané myšlenky.

„Před čím potřebuju zachraňovat? Před tebou? Protože já si nemyslím, že by mě něco mohlo zachránit.“

„Pleteš se,“ trvá na svém Dare a jeho oči se na mě dívají prosebně. „Já tě zachránit můžu.“

Zavrtím hlavou a i ten pohyb samotný je pro mě bolestivý. „Je jenom jeden způsob,“ zašeptám a moje vlastní slova mi zraňují duši. „Musíš mě nechat být, Dare. Musíš mě nechat jít. Už to dál nevydržím. Nezvládnu všechna ta tajemství.“

„Miluješ mě,“ připomene mi a jeho pohled mě trhá na kousičky.

„Já vím,“ zašeptám a všechny ty kousíčky smetu pryč. „Ale připadá mi, že jenom tohle teď nestačí. Zhroutím se, Dare. Takhle se zhroutím.“

Přitáhnu si kolena ke hrudi a s hlubokým roztřeseným nádechem uhnu pohledem stranou.

„Já vím, že to, co říkám, zní šíleně,“ připustím. „Uvědomuju si to. Ale nemůžu změnit to, co cítím. Potřebuju se před tebou ochránit. Víím, že přinejmenším tohle je pravda. Moje srdce mi říká, abych se před tebou měla na pozoru.“

Je to tak. Říká mi, že k tomu mám pádný důvod.

Cítím to v kostech, ve všech svých dutých rákosových kostech.

Dare zavře oči a trvá několik minut, než je zase otevře, a když to nakonec udělá, jsou úplně prázdné, úplně ztracené.

„Dobře,“ odpoví prostě. „Ochraň se přede mnou. Bože, já sám tě před sebou budu ochraňovat. Ale pojed' se mnou do Whitley. Tam najdeš odpověď na všechny svoje otázky. Můžeš tam mít svůj prostor, budeš tam mít ticho a klid a zotavíš se, Cal.“

„Odpovědi najdu ve Whitley?“

Dívám se na Darea, na to tělo, které miluju, na ty oči, do kterých se propadám, na srdce, které mě podrželo nad vodou... a které skrývá tolik tajemství.

Přikývne a mně se zdá, že je to pro něj bolestivé. Nechce se do Whitley vracet, ale je ochotný to udělat kvůli mně.

„Tvůj táta taky chce, abys tam jela,“ dodá. „Dokážeš to udělat kvůli němu?“

Dokážu to?

Zaplaví mě zlá předtucha, až se málem svezu na kolena. Nevím, jestli to dokážu. Vím jenom to, že... pokud ty odpovědi nenajdu, mohla bych přijít o rozum.

Odpovědi najdu ve Whitley.

Vydechnu a uvědomím si, jak dlouho jsem zadržovala dech.

„Dobře. Pojedu tam s tebou.“

Kvůli svým otázkám a kvůli tátovi. Protože už takhle si toho prožil moc. Neměl by teď ještě sledovat, jak se hroustím já.

Dareovy nádherné oči se zavírají. „Miluju tě, Callo.“

Sevře mě vlna bolesti, která je tak silná, až mám pocit, že zastaví moje zlomené srdce.

„Já vím.“

Ale myslím si, že to nestačí.

To nahlas neřeknu.

Protože Dare už to stejně ví. Vidím to v jeho zmučeném obličejí.

Mám nutkání natáhnout ruku a dotknout se ho, utěšit ho, obejmout ho.

Jenomže nemůžu.

Je tam něco, čeho se musím bát.

A dokud nevím, co to je, potřebuju si udržet odstup.

Je to jediný způsob, jak přežít.

3

Let je strašně dlouhý, přestože sedíme v první třídě.

Letuška mi věnuje obzvláštní pozornost, nosí mi deky a teplé oblečení a ledové nápoje, ale vedle Darea jsem po celou dobu letu jako na jehlách.

Protože ho miluju.

Protože teď je pro mě jako cizí člověk.

Sedí vedle mě na širokém koženém sedadle a pokouší se mě rozmluvit, povídat si se mnou, jenomže já se veškerým jeho pokusům bráním.

Je to tak bolestně, neskutečně těžké, ale musím to dělat.

Musím, dokud se nedozvím, co přede mnou skrývá.

Ublíží mu to, vidím to na něm. Protože moje jednání je bolestivé. Je bolestivé pro nás oba. Jenomže nad mojí hlavou teď visí něco obrovského, černého a děsivého a já to na nás nemůžu nechat spadnout.

Všechno záleží na mně. Víím, že přinejmenším tohle je pravda.

Jenomže co je to *všechno*? To nevím.

Dokonale nalíčená a upravená letuška se ke mně sehne. „Už za několik minut budeme sestupovat na přistání na letišti Londýn-Heathrow. Máte ještě nějaké přání?“

Chci zpátky svoje duševní zdraví, prosím.

Zavrtím hlavou, letuška odejde a zanedlouho už procházíme rušnou letištní halou. Dare mě drží za loket, a i když to nechci udělat, jeho ruku setřesu.

Stiskne rty k sobě a nakloní se ke mně.

„Nejsi v bezpečí, Callo. Ať už se ti to líbí, nebo ne, teď musíš zůstat se mnou.“

Zůstanu zkoprněle stát, Dare mě chytí za loket a já ho nechám.

Nejsem v bezpečí.

Jsem zahalená v mlze, když přicházíme k vysokému muži v černé řidičské uniformě, který čeká na konci chodby. Má šedivé vlasy a baňatý nos. Jeho obličej je odměřený a přísný, ale když mě uvidí, zahlédnu v něm náznak srdečnosti. Pak se ale podívá na Darea a jeho tvář zase ztvdne.

„Pane DuBrayi,“ pokyne nám, když přicházíme, a já si na okamžik pomyslím, že si nás s někým spletl. Ale Dare odpoví.

„Doufám, že máte auto blízko, Jonesi. Jsme unavení.“

Rty toho muže se pevně sevrou k sobě. „Je hned venku, pane.“ Mám z toho pocit, jako by Darem opovrhoval. Ale přesto vezme naše zavazadla a my ho následujeme ven, kde stojí zaparkovaná leskle černá limuzína. Je dlouhá a nablýskaná a já jsem se nikdy ničím takovým nevezla. Vykulím oči.

Z jaké rodiny to pocházím?

Dodneška jsem byla odjakživa z normální střední třídy a za otce mám provozovatele pohřebního ústavu. V tom ústavu bydlíme a Finn a já jsme kvůli tomu ve škole byli

terčem milionu vtípků. Byli jsme tam obklopení smrtí, izolovaní na kopci, *blázni*.

Ale tady... tady... *mám* pocit, že by to mohlo být jinak. Možná.

„Vy musíte být Calla,“ oduší Jones, když přebírá můj kufr. Přikývnu.

„Ano.“

„Vypadáte úplně stejně jako vaše matka,“ řekne mi a na vteřinu se do jeho očí vrátí srdečnost. Ztěžka polknu, protože mi chybí, protože bych udělala úplně cokoli pro to, aby tu teď se mnou mohla být. „Vítejte v Anglii.“

„Děkuju,“ zamumlám a on mi otevře dveře a pak nakládá naše zavazadla do kufru.

Když auto couvá od obrubníku, zavřu oči a přitisknu si čelo ke sklu. Snažím se to všechno zatlačit do pozadí.

Nejsem sama.

Nepřišla jsem o mámu a o bráchu.

Nemusím se vzdávat muži, kterého miluju.

Usilovně se snažím si to namluvit.

Jenomže ze zkušenosti vím, že to nebude fungovat. Víím to, protože jsem se o to milionkrát pokoušela ve škole, abych se ukryla před nárazkami a zesměšňováním.

Tehdy to nikdy nezabralo a nezabírá to ani teď.

Pořád jsem tady v Anglii, pořád jsem sama, nejsem v bezpečí před *něčím*, a přitom nevím, před čím. Muž, kterého miluju, je vedle mě, ale klidně by mohl být milion kilometrů daleko... protože už mu nemůžu věřit. Protože moje mysl je křehká a uvědomuju si to dokonce i já sama.

A proto se soustředím na to dobré, když to nemůžu všechno vytlačit z hlavy.

Odjízím někam, kde bude ticho, kde budu daleko od toho smutku. Budu se tam moct soustředit, zotavit se, najít odpovědi.

Odjízím z londýnského letiště obklopená luxusem. Zarázím se nad tím.

Kdyby tu byl Finn, byl by celý unešený z honosného auta, z luxusní balené vody připravené v kbelíku ledu jenom pro nás nebo z ručníků srolovaných do malých parníčků. Nikdy jsme nebyli takhle rozmazlovaní a já si s knedlíkem v krku pomyslím, že je to nespravedlnost, když tu Finn není.

Protože jeho už nikdy nikdo takto rozmazlovat nebude.

Když si tyhle věci nemůže užívat Finn, nebudu si je užívat ani já.

Odolám vodě i ručníkům, a dokonce i maličkým kouskům mátové čokolády. Nehodlám si nic z toho brát.

Otevřu oči a dívám se z okna, jak se živý ruch města mění ve venkovský klid.

„Vezměte to prosím vyhlídkovou trasou, Jonesi,“ zavolá Dare na řidiče. Jones neodpoví, ale odbočí ze své trasy a já zanedlouho tu a tam mezi stromy a skalami zahlédnu oceán.

„Bydlíme nedaleko od Hastings. Je to blízko Sussexu,“ řekne mi Dare, jako by u mě předpokládal nějaké znalosti zeměpisu Anglie. Přikývnu, jako bych je měla, protože spousta toho, co teď říkáme, je stejně jenom přetvářka. Komunikujeme spolu úplně mechanicky.

O třicet minut později naše auto pořád pokračuje po klikaté silničce, ale v dálce už konečně uvidím hřbet střechy a věžičky vykukující mezi stromy.

Dare se pohne, otevře oči a já vím, že jsme už skoro na místě.

Natáhnu krk, abych viděla víc. A tím, co uvidím, jsem ohromená natolik, že ze sebe nedostanu ani slovo. Dech se mi zadrhne mezi rty.

Tohle nemůže být domov mojí rodiny.

Ten dům je obrovský, je okázalý, je strašidelný.

Je prastarý, je kamenný, je nádherný.

Po obou stranách se táhne vysoká kamenná zeď, kam až dohlédnu. Obklopuje pozemek jako zlověstný ochranný závoj. Je tak vysoká a mohutná, až na okamžik zauvažuju, jestli má udržet lidi venku... nebo jestli je má udržet uvnitř.

Je to hloupá myšlenka, já vím.

Když naše auto odbočí z cesty, otevře se před ním velká kovaná železná brána, jako kdyby ji ovládala nějaká magie, jako kdyby ji tlačily neviditelné ruce. Obláčky bílé mlhy se zvedají od země, a jak se kroutí mezi větvemi stromů, napůl zakrývají všechno, co leží za branou.

Přestože zemi pokrývá bujná zeleň, je tu něco těžkého, něco temného. Něco víc než ten takřka nepřetržitý déšť, víc než těžká tmavá mračna.

Něco, co nedokážu úplně přesně pojmenovat.

Naplňuje mě zvláštní strach, když auto projíždí branou a pokračuje k tomu, co se skrývá dál. A přestože to, co „se skrývá“, je jenom dům, mám pocit, jako by to bylo mnohem víc, něco zlověstného a téměř výhružného.

Za jízdy občas zahlédnu kousek budovy mezi větvořím a při každém z těch záblesků mě zamrazí.

Strmá sedlová střecha.

Sloupy a věžičky a mech.

Ze stromů padají kapky deště na auto, na příjezdovou cestu a všechno se leskne tlumeným světlem.

Je to tu vlhké a šedivé a slovo, které mi stále přichází na mysl, je *gotické*.

Gotické.

Přes všechnu tu nádheru a výstřednost to tady pořád vypadá trochu děsivě.

Počítám vteřiny, zatímco jedeme směrem k domu, a napočítám do patnácti, než limuzína konečně zastaví na velkém kruhovém prostranství z dlažebních kostek.

Dům stojící před námi je postavený z kamene a táhne se tak daleko, kam jenom dohlédnu. Okna nejrůznějších tvarů a velikostí má ztemnělá.

Zvlněné udržované trávníky, obrovský dům, bujná zahrada. Za velikánskou stavbou se prohánějí bouřkové mračky a jedna věc je nezpochybnitelná. Zlověstné nebo ne, tohle sídlo je opravdu honosné, a to když použiju umírněná slova.

„Je moje rodina bohatá?“ zeptám se otupěle.

Dare se na mě podívá. „Ne v takových věcech, na kterých záleží.“

Odmlčí se a já cítím lano, které je napnuté mezi námi a přitahuje nás k sobě navzájem, ale zároveň se kolem nás obtáčí a drží nás od sebe.

„Callo, nenech se ukolébat k nepozornosti,“ řekne mi Dare rychle. „Tohle místo... není takové, jak vypadá. Musíš...“

Jones otevře dveře a Dare okamžitě zmlkne.

Musím co?

„Vítejte ve Whitley,“ řekne mi Jones s lehkou úklonou. Oba s Darem vystoupíme z auta a já jsem najednou strašně nervózní.

Jsem v cizí zemi a mám se za chvíli setkat s rodinou neznámých lidí, o kterých nevím vůbec nic.

Znepokojuje mě to.

Dare mi krátce stiskne ruku a já ho nechám. Protože tady jsem sama.

Tady je pro mě Dare tím jediným, co znám.

Tady je tím jediným, kdo zná mě.

Jones jde napřed s našimi zavazadly, a než vůbec dojdeme k přednímu vchodu, dveře se otevrou a objeví se v nich drobná vrásčitá žena. Je trochu shrbená, malinká, s olivovou kůží a vlasy zabalenými do barevného šátku svázaného nahoře do uzlu. Vypadá, jako by jí bylo aspoň sto let.

„Sabine!“ Dare stařenku pozdraví srdečným objetím. Malá žena ho sevře v náruči a její hlava mu sahá sotva po prsa.

„Vítej doma, chlapče,“ řekne hlubokým chraplavým hlasem. „Chyběl jsi mi.“

Dare se odtáhne, podívá se na mě a já v jeho obličejí vidím, že Sabine je důležitá. Přinejmenším pro něj. „Tohle je Sabine. Byla mojí chůvou, když jsem vyrůstal. A taky chůvou tvojí matky. Sabine, tohle je Calla Priceová.“

Sabine se na mě zadívá, zvědavě a posmutněle.

„Jako bys mamince z oka vypadla,“ prohlásí.

„Já vím,“ odpovím a zabolí mě u srdce, když si na mámu vzpomenu. „Ráda vás poznávám.“

Podám jí ruku, ale místo aby mi s ní potřásla, chytne mě za ni. Sehne se a prohlídí si ji s tváří skloněnou skoro až k mojí dlani. Pevně mě stiskne, nechce mě pustit a já cítím, jak mi v sevření jejích prstů prudce pulsuje krev.

Vylekaně čekám, co bude dál.

Nevím, co jiného bych mohla dělat.

Ta drobná žena je překvapivě silná a její stisk mě drží na místě, zatímco ona něco hledá v mojí dlani. Přejíždí prstem po žilách a čarách v kůži. Má obličej tak blízko k mojí dlani, že na kůži cítím každý její výdech.

Kdyby tu byl Finn, teď by se strašně rozesmál.

Jenomže Finn tady není, a tak absurditu tohoto okamžiku nemám s kým sdílet, protože i když si Dare nepřeje, aby to tak bylo, zapadá sem. Je jedním z nich, a já ne.

Sabine moji ruku nečekaně upustí a narovná se.

Její oči se setkají s mými a já v nich uvidím tisíc životů. Jsou tmavé jako obsidián a na rozdíl od očí většiny starých lidí nejsou zamřené věkem. Dívá se do mě a já mám pocit, jako kdyby se doopravdy probírala mými myšlenkami a prohlížela si moji duši zevnitř.

Znepokojuje mě to a běhá mi z toho mráz po zádech.

Sabine se podívá na Darea a ten sotva znatelně přikývne.

Kdybych ho neznala, skoro bych si mohla myslet, že se zděsil.

Co to má znamenat?

Jenomže nemám čas nad tím hloubat, protože Sabine vyrazí zpátky a vede nás do domu.

„Pojďte. Eleanor vás očekává,“ řekne nám vážným hlasem přes rameno, když vši silou otevírá těžké přední dveře.

Dare si povzdechne. „Myslím, že bychom si nejdřív měli trochu odpočinout. Byl to dlouhý let, Sabby.“

Chůva vypadá soucitně, ale zůstává neústupná. „Omlouvám se, Dare. Trvá na tom, abyste šli oba rovnou za ní.“

Dare si znovu povzdechne, ale oba poslušně následujeme Sabine do honosných chodeb. Přes mramorové podlahy a okázalé koberce, kolem stěn obložených mahagonem a oken s extravagantními závěsy, pod blyštivými křišťálovými lustry. Mám vykulené oči, jak si to všechno prohlížím. Nikdy v životě jsem takový dům neviděla, snad ani v televizi.

Ale jakkoli je okázalý, je v něm ticho.

Je nehybný.

Vypadá to tady jako život v mauzoleu.

Zastavíme se před masivními, zdobně vyřezávanými dřevěnými dveřmi. Sabine na ně dvakrát zaklepe a zevnitř se ozve ženský hlas.

„Vstupte.“

Jak podivně formální.

Sabine dveře otevře a všichni se najednou ocitneme v neuvěřitelně obrovské pracovně vymalované sytými barvami a patinovými odstíny, celé obložené dřevěnými poliemi se stovkami a stovkami knih vázaných v kůži.

U stolu z těžkého třesňového dřeva sedí žena otočená čelem k nám a zády k oknu.

Má přísnou tvář a prošedivělé vlasy, ale je znát, že dříve bývaly zrzavé. Jsou stažené do těsného uzlu, ze kterého neutekl ani jediný pramínek. Kašmírový svetr má zapnutý na knoflíky až ke krku, který jí zdobí jediná šňůra perel.

Ruce bez jakýchkoli šperků má založené na stole před sebou a čeká.

Čeká na nás.

Jak dlouho už tu takhle čeká? Měsíce? Roky?

Z nějakého důvodu, který nedokážu vysvětlit, mám pocit, jako bych se dusila. Jako by se na mě celá místnost sy-pala. Zůstanu stát jako přimrazená. Dare mě musí táhnout, silněji a silněji, abych se vůbec pohnula z místa.

Mám pocit, že nemůžu dýchat, že když se k ní přiblížím, stane se něco zlého.

Něco strašlivého.

Je to směšná myšlenka a Dare mě sleduje koutkem oka.

Zastavíme se před stolem.

„Eleanor,“ řekne Dare přiškrceně.

Žádná láska mezi nimi nepanuje. Vidím to. Cítím to. Visí to ve vzduchu, v té formálnosti, v té odměřenosti.

„Adaire,“ přikývne žena. Žádné objetí, žádný úsměv. Přestože to musí být nejmíň rok, co ho neviděla, ta žena ani nevstane od stolu.

„Tohle je tvoje babička, Eleanor Savageová,“ oznámí mi Dare a jeho slova jsou obezřetně klidná. Eleanor se na mě zadívá a přeměří si mě od hlavy k patě. Zrudnou mi z toho tváře.

„Ty musíš být Calla.“

Přikývnu.

„Můžeš mi říkat Eleanor.“ Podívá se na dveře. „Sabine, počkej venku.“

Sabine beze slova vycouvá ze dveří a zavře je za sebou. Eleanor obrátí svoji pozornost zpátky k nám dvěma.